

KAVUŞAMAMAK

Kâmil Dede, kasabaya 3 km. uzaklıktaki evinde yaşıyordu. Sessiz bir hayatı seçmişti Kâmil Dede. Ayrıca kasabalı onu kendi büyükleri olarak görürdü. Bir gün kasabanın delikanlısı olan Karagöz Cengiz gönlünü kasabanın sütçüsünün kızına kaptırdı. Ona Karagöz Cengiz demelerinin sebebi ise çok cesur, yardımsever ve saygılı olmasıydı. Karagöz, bu sevdanın peşinden sonuna kadar gidecekti. Bir süre sonra kıza duygularını söyledi. Aslında kızın da gönlü razıydı bu işe. Kısa sürede ikisi de büyüklerine durumu açıkladı. Ama kızın babası ve oğlanın annesi bu işe razı değildi. Sonraki zamanlar bu sevdalılar için çok sıkıntılı geçti. İkisi de Kamil Dede'ye başvurma gereği duydu. Karagöz Cengiz, sevdiği kızın elini tutmuş ve Kamil Dede'nin yanına gitmişti. Daha sokağına girildiğinde çiçek kokusunun karşıladığı Kamil Dede'nin bahçesine girip, "Kolay gelsin Kamil Dede!" dedi, o sırada çiçek dikmekte olan Kâmil Dede'ye. Kâmil Dede, Karagöz Cengiz'in yanında olan kızını görünce nazikçe, "Bir çiçek bir böcek." diye onlara şaka yaptı. Derin derin anıları süzüp "Derdiniz var, gelin şöyle oturalım." dedi. Çocukları olarak gördüğü iki genci evin en gözde köşesine oturttu, "Anlatın bakalım ama sakın çekinmeyin." dedi. Çocuklar sanki bu anı bekliyormuşçasına heyecanlı heyecanlı anlattılar. Kâmil Dede sakallarını sıvazladı onları dinlerken. "Zaten annem benim hep önümde durdu her zaman ama artık yeter Kâmil Dede, yeter!" dedi. Kâmil Dede ikisinin de elini tutarak onları anladığını ve yardımcı olacağını söyleyerek, "Yarın anneniz ve babanızı bekliyor olacağım." dedi. Böylece iki genç evlerine döndüler. Sütçü, kızını sabırsızlıkla evde bekliyordu.

Kız eve gidince sert bir yüz ifadesiyle "Neredeydin?" diye sordu. Kız ürkekçe birkaç kelime kekeledi. Babası, "Tamam tamam neredeysen oradaydın işte, asıl benim seni çok mutlu edecek bir haberim var." deyince kız az önce şikâyet ettikleri durumun çözüme kavuştuğunu zannedip gülümsedi. Fakat babası ona, "Seni iki haftaya kadar Nalbur Necdet'in oğlu ile evlendiriyorum." dedi. Kız bir anda suratını astı ve "Hayır baba ben istemiyorum kimseyi benim sevdiğim var. Bunu bana yapma artık lütfen!" dedi ve odasına girip ağlamaya başladı. Ertesi gün ilk işi Karagöz Cengiz'in yanına gidip bunu söylemek oldu. "Karagözlü'm, babam beni başkasına veriyor." dedi. Cengiz kendi kendine mırıldandı. "İşte şimdi gözümü karartma vakti geldi." diye yumruğunu sıkarak sütçünün evine doğru sevdiceğiyle koşmaya başladılar. Tam evin önüne geldiklerinde sütçü hanımıyla konuşuyordu. "Bana bak Ceylan şimdi ben Kâmil Dede'ye gidiyorum eğer kızımız İlke eve dönerse haber et. Kızımızın yanında bir daha o cingözü görmeyeceğim." dedi ve yola koyuldu. Karagöz Cengiz tam gidecekken İlke kolundan tuttu. "Şimdi babamı takip etmek doğru olmaz, bırak büyükler kendi aralarında konuşsunlar. Hem bak Kâmil Dede'ye gidiyorlar. Vardır Kâmil Dede'nin bir bildiği." diye oğlanı sakinleştirdi. Bu sırada bizim Karagöz Cengiz'in huysuz mu huysuz annesi daha evden çıkamamıştı. Kaşlarını çatarak ve bağırarak evde saçını bağlamaya çalışıyordu. "Bizim Karagöz dediğimiz, evlat diye bağrımıza bastığımız adam gitti kime sevdalandı. Kaç kere dedim, oğlum o kız alık diye. Ama yok! Bu çocuk ana sözü dinledi mi? Kız sütçü, sütçü! Oğlum yapma dedim dinletemedim. İşte şimdi şunu yaşadım, gördüm, öğrendim. Benim oğlan tam besle kargayı oysun gözünü lafının sahibi." dedi ve hışımla ayakkabılarını giydi. Kâmil Dede'nin evine doğru yola koyuldu. Kızın babası ve oğlanın annesi Kâmil Dede'nin evinin kapısını beraber tıklattılar. Kapıyı çok güler yüzlü bir şekilde Kâmil Dede açtı. "Buyurun hoş geldiniz." dedi

ve onları içeri aldı. Kâmil Dede onlara bir bardak çay verdikten sonra karşılarındaki koltuğa oturdu ve söz başladı:

“ Acep şu yerde var mı ola şöyle garip bencileyin
Bağrı başlı, gözü yaşlı şöyle garip bencileyin
Gezdim Rum ile Şam’ı yukarı illeri kamu
Çok istedim bulamadım şöyle garip bencileyin
Kimseler garip olmasın hasret oduna yanmasın
Hocam kimseler olmasın şöyle garip bencileyin

Söyler dilim ağlar gözüm gariplere göynür özüm
Meğerki gökte yıldızım ola garip bencileyin
Nice bu dert ile yanam ecel ere bir gün ölem
Meğerki sinimde bulam şöyle garip bencileyin
Bir garip ölmüş diyeler üç günden sonra duyalar
Soğuk su ile yuyalar şöyle garip bencileyin.”

Kâmil Dede sözlerini bitirince doğruldu ve gülümsedi. Misafirleri büyülenmiş gibiydi. Kâmil Dede bir tebessümle başladı tekrar söze:

—Emre’m ne de güzel yazmış şiiri. Benden garibi yok, demiş. Ne de güzel söylemiş. Ama ben şiirin ruhunun gıdasını eklemek isterim. Bana bir gün sorsalar, “Ruhun gıdası ne diye?” “Sevgi.” derim. Hem belki de korumamız gereken en önemli değerdir sevgi.

Bu sırada İlke’nin babası Musa Bey ile Cengiz’in annesi Fadime Hanım konunun kendi çocuklarına geleceğine anlayınca suratlarını asmaya başladılar. Bunu fark etti Kâmil Dede:

—Sevgi mücadeledir uğruna her şeyi yaparsın. Sevgi savaştır uğruna yaralanırsın, ölürsün, kan dökersin. Sevgi gökkuşağıdır sonunda altın kesesi olan. Sevgi bir gemidir engin denizlerde batmaya hazırlanan. Sevgi bir kuştur mutluluğa uçan; sevgi candır, kıyılmaması gereken can. Sevgi bestedir müziğe hayat veren.

Musa Bey ve Fadime Hanım iyice kızarıp bozardı. Bu işe gönülleri razı değildi. Ama ikisi de sakince baktılar Kâmil Dede’ye ama Kâmil Dede yılmadı ve çok güzel bir soru sordu:

—Eşlerinizi seviyor musunuz? Bu hem evet hem hayır. Çünkü biz zamanında sevdiklerimizle değil anamızın babamızın istediğiyle evlendik. Sonra bir süre birbirimizi tanımak için mücadele verdik. İyi mi oldu? İnsan önceden tanıdığını bildiğini daha çok sevmez mi? Şimdi bırakalım çocukları sevdiğiyle evlensin.

Musa Bey “Eh,yeter be! Hayır diyorsam hayırdır. Sen ne laf anlamaz adamsın. Olmaz diyorum dede. Benim kızım bir Cingöz’e gidemez. Şimdi Nalbur’la evlenecek, şu an!” diye

hışımla evden çıktı. Fadime Hanım sanki bu tavırdan güç almış gibi Kâmil Dede'ye küçümsercesine baktı. Kâmil Dede bu saygısızlıktan sonra Musa Bey ve Fadime Hanım'la bu işi çözemeyeceğini anladı. Sonra hemen çocukları çağırdı yanına. Karagöz Cengiz çabucak gitti Kâmil Dede'nin evine. Kâmil Dede İlke gelince ona anlatırım diye düşündüğü için Cengiz'e her şeyi anlattı. Cengiz dinledikten sonra sanki yer çekimini bulmuşçasına gözleri açıldı. Yerinden doğruldu ve korkak bir sesle "Kâmil Dede İlke hâlâ gelmedi. Acaba, acaba şu an Nalbur'un oğluyla, şey..." dedi ve gözlerinden iki damla yaş düştü, gururuna yediremedi. "Kâmil Dede hakkını helâl et." diye, hızla evin kapısını açıp koşmaya başladı. Kâmil Dede arkasından "Sakin ol oğlum." diye bağırarakla yetinebildi.

Cengiz bu sefer gerçekten gözünü karartmıştı. Sütçü Musa'nın evine gelip kapının üstünden evinin bahçesine baktı. Nalbur'un oğluyla İlke'yi evlendirmek için hazırlıklara başlanmıştı. Cengiz kilitli olan bahçe kapısını tek tekme ile yere seriverdi. Bahçede minik kalabalığı yararak İlke'nin yanına geldi. Elini tuttu. Tek kelime etmeden kızı kolundan tuttuğu gibi götürdü. Kendi evinin önüne kadar yürüyerek geldiler. Karagöz kızı arabaya bindirdi. "Şimdi kasabaya gidip nikâhımızı kıyacağız. Sonra seni evine bırakacağım, istersen orada yaşa ama benim eşim olacaksın." dedi. Tek kelime etmeden kasabaya gittiler. Nikâhlarını kıydılar ve geri döndüler. Ama geri döndüklerinde jandarmalar onları durdurdu. Jandarmalardan biri ona kızı neden kaçırdığını sordu. Cengiz'in konuşmasına fırsat kalmadan jandarmalar onu aldılar. İlke "Yapmayın etmeyin." dese de dinletemedi. Az ileride pis pis sırıtan Nalbur'un oğlunu gördü ve ona saldırdı. Ama tabii ki jandarmalar buna izin vermedi. Cengiz üç gün nezarethanede kaldı. Aklında kötü şeyler geçmeye başlamıştı. "Acaba İlke'ye ne oldu?" diye düşünmekten üç gün de uyumadı. Çıkınca ilk işi eve gidip duş almak oldu sonra da İlke'nin yanına gitti. Evlerinin kapısını tıklattığında kapıyı Musa Bey açtı. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Düşünmek için 3 gün sürem oldu." dedi. Sonra bir anda gülümseyerek "Kızımı mı istiyorsun? Verdim gitti." dedi. Bunun neden ve nasıl olduğunu anlayamayan Cengiz yine de çok soru sormadı. Bu olaydan sonra işler klasik ilerledi. Herkesin gönlü razıydı artık bu işe. Kısa sürede düğün hazırlıkları başladı. Kimsenin aklına bir anda terk edilen gözü dönmüş Nalbur'un oğlu Fırat'ta değildi. İkili güzel bir düğün hazırladı, düğün günü herkes heyecanlı, saatler tik tak, kalpler güm gümdü.

O gece Fırat eline tüfeği aldığı gibi düğünü basmaya gitti. Oradaki masum insancıklar gülüp eğleniyordu. Gelin ve damat biraz eğlendikten sonra nikâh memuru gelecekti. Sahnedeki müzisyen "Şimdi biraz büyüklerimizi dinleyelim. Bu sırada sizler de ikramlardan alabilirsiniz. Önce Neşet Ertaş sonra da Yunus Emre'den dinleyeceğiz." dedikten birkaç dakika sonra Fırat düğünü bastı. İlke'yi orada görünce "Neden!" diye koca bir isyan çığlığı attı. Elindeki tüfeği Cengiz'e doğrulttu. Herkes çığlık atmaya başladı. Cengiz kollarını açtı ve gözlerini kapattı ve o gece bir ses duyuldu. Duyulan bu ses köyü yasa boğdu.

45 SENE SONRA...

17 Temmuz 1993, Salı

Bugün 45. senemiz. 1223. mektup, sana ulaşamayacak mektuplar yazıyorum. Bunun farkındayım. Ama bu mektupları mezarına gömünce sanki görüyorsun. Sana bir haber getirdim. Bugün Fırat senin yanına geldi. Bak gülüm, güzel gözlüm, sana dokunursa söyle.

Ben elbet yanına geleceğim. O zamana kadar Kâmil Dede'ye sığın, o seni cennette koruyacaktır. Güzel, cennet meleğim bir gün yanına geleceğim. İşte o zaman kimse bize engel olamayacak.

Karagözlü'n...

Cengiz'in öğrendiği şey, sevginin kavuşamamak olduğuydu.

Kavuşamamak.

Bir gün yolda dertli bir çocuk istemsizce sordu:

-Amca, ne demek kavuşamamak?

Cengiz hafifçe gülümsedi.

Ela Gökçe ÖZTÜRK

6/B

Özel Milas Özge Ortaokulu

Menteş Mahallesi, Mentеш Sokak, No.:137/1, Milas/MUĞLA

barisozturk33@gmail.com